յորս յետ յայտ առնելոյ զնեղութիւնս իւրեանց, զանկատէին զնուիրակաց Էջմիածնի և ատէին՝ վարդապետք եկեալ 'ի սահմանացն Պարսից 'ի պատճառս բաժանելոյ ըզՄիւռոնն, ժողովեն զմեծ գումարս դրամոց՝ եւ անցեալ զչափ առաւել քան զպէտս իւրեանց, զօրօք և երիվարօք գան իջանեն 'ի տունս մեր, պահանջելով զպէտս երիվարաց եւ իւրեանց․ անիրաւութեամբ յափշտակեն զզգեստս և զոչխարս, իւղ և մեղր, և զայլ ամենայն ուտելիս եւ ըմպելիս, որով հասուցանեն մեզ զմեծամեծ չարիս եւ զրկանս։ Իսկ Եղիազար Կաթուղիկոսն Երուսաղէմի ձրի բաժանէ մեզ զՄիւռոնն, չպահանջելով 'ի մէնջ և ոչ դանկ մի, և ինքն հատուցանէ 'ի գանձն Արքունի իւրաքանչիւր ամի 15,000 փողս․ զայս ամենայն գլխաւորք մեր օրինօք հաստատեալ՝ ետուն մուրհակս, և ըստ այնմ տուաւ հրովարտակ կաթուղիկոսական, որով արար մեզ Արքայն ըզմեծամեծ շնորհս․ եւ խնդրեն արգելուլ զնուիրակսն Էջմիածնի չգալ երբէք 'ի սահմանս իւրեանց։ Գրեցաւ հրովարտակ ըստ խնդրանաց նոցա առ ամենայն Իշխանս եւ Դատաւորս քաղաքաց քաղաքաց բառնալ զանկարգութիւնս նոցա։

Տեսեալ Եղիազարու, թէ Յակոբ Կաթուղիկոս հակառակ իշխանութեան իւրոյ, առաքէ եւ սփռէ 'ի բազում գաւառս Հայոց զնամականիս և զկոնդակս իւր, և յորդորէ զնոսա 'ի բաց կալ յիշխանութենէ Եղիազարու, և ճանաչել ինքեանց գլուխ՝ զհարազատ աթոռն Էջմիածնի․ զայրացեալ ինքնին մատոյց գիր աղաչանաց առ Եպարքոսն, և ամբաստան լեալ զնմանէ, ասէ․ ըստ տրամադրութեան Կայսերական հրովարտակին լեալ եմ Պատրիարք և Կաթուղիկոս յԵրուսաղէմ, սակս ձրի բաժանելոյ զՄիւռոնն ամենայն Հայոց եղելոց 'ի սահմանս Օսմանեան Պետութեան, և վասն այսր տուեալ է իմ մուրհակս Հայոց բնակելոց 'ի Կոստանդինուպոլիս, և ըստ այնմ շնորհեալ է ինձ յԱրքունուստ Կայսերական հրովարտակ։ Իսկ Յակոբ Կաթուղիկոսն Էջմիածնի, որ նստի 'ի սահմանս Պարսից, ընդդէմ դարձեալ ինձ և արանց իմոց․ թէ դուք հակառակ օրինաց և կանոնաց տուեալ էք հրովարտակ՝ և բռնաբարէք զիրաւունս մեր։ Այսպիսի ասութեամբ ամբաս-